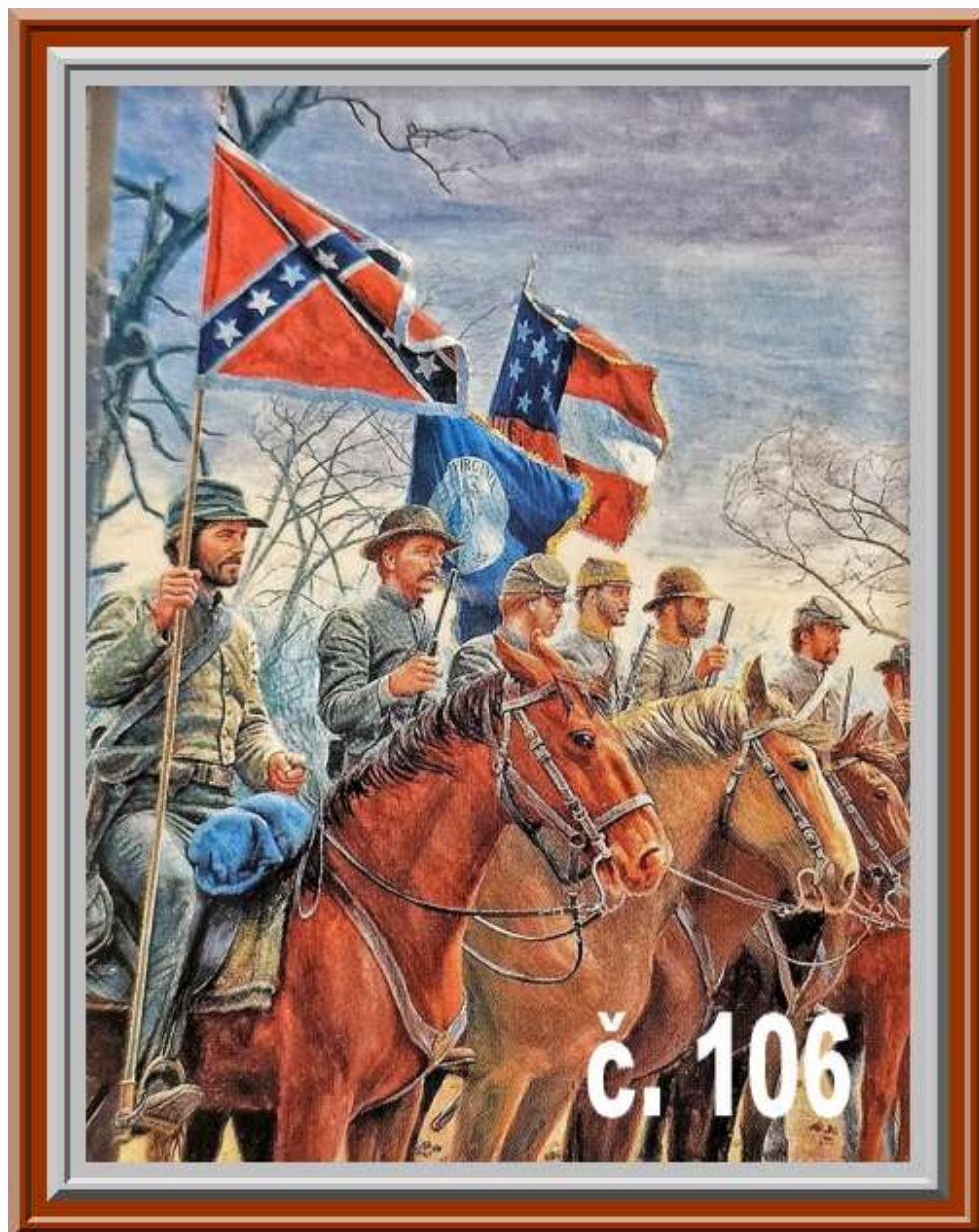


J I Ž A N



*JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU
NEPRODEJNÉ NEPŘEPOSILATELNÉ*



J I Ž A N

Jožinův trampský občasník
Neprodejně Nepřeposílatelné
č. 106 Červenec 2026

Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.

Vítejte v měsíci, který patří společně se srpnem k nejteplejším dnům v roce. Přináší dlouhé letní dny, ale zato krátké, i když horké noci, někdy až připomínající rozpálené západní prérie. Ovšem ve chvíli kdy přijdou

srážky to bývají až bouřkové přivaly. Snad i proto bývá nazýván i měsícem bouří, ač původně nesl jméno Jul, to podle jména římského císaře Julia Caesara. V současnosti je snad pojmenován od přehršle červeného ovoce v něm dozrávajícím (jahody, maliny, třešně, rybíz...).

Je až fascinující jak mohou být mnohé názvy propojeny. Pro mnohé z nás je to období odpočinku, dovolených, koupání, výletů a vandrů. To dříve kvůli intenzivním sezónním pracím na polích nebylo možné.



Na vyhřátých lukách, přeplněných letními vůněmi a barevnými motýly se kocháme pestrou paletou barev. A to ještě není všechno. Těšit se můžeme i na 13.7., kdy nastane super úplněk. To bude Měsíc velmi blízko Zemi a bude-li dobré počasí tak bude i velmi jasný, což slibuje krásné nebeské divadlo, magický moment a velké zážitky, na které budeme dlouho vzpomínat. Pro některé z nás může dokonce takový úplněk působit jako



jakási silná nabíječka energie. Takový obří měsíční kotouč je kouzelná podívaná, která k létu patří.

Červenec je i měsíc, v němž si připomínáme klíčové chvíle naší historie. Mezi nejdůležitější svátky patří památka věrozvěstů Cyrila a Metoděje a samozřejmě reformátora církve Jana Husa. O Cyrilovi (Konstantinovi) a Metodějovi je známo, že přišli na Velkou Moravu šířit křesťanství a přinesli s sebou i jazyk a písmo. A ten druhý? 6.7. 1415 byl podle rozhodnutí kostnického koncilu, jako domnělý kacíř, upálen na břehu Rýna kněz Mistr Jan Hus.



MISTR JAN

Ptáte se zda znal jsem ho a čemu za to dík?

Pche, pane, jak by ne, byl to můj zákazník.

Nejdřív šli žoldněři s tasenou zbraní, nad hlavou korouhev, rudý kříž na ní.
Za nimi prelátí a zástup mnichů, na káře vlekli ho k smazání hříchů.
To byla legrace, to byla mela, vždyť celá Kostnice vidět to chtěla.
Jó, tenkrát za bránou, tam bylo živo, párky se žraly a pilo se pivo.
Proč bych ho litoval? Není to třeba. Vždyť tohle řemeslo, to je můj chleba.
Proč bych ho litoval? Jakýpak štráchy, vždyť za svou dřinu jsem dostal své prachy.
Cožpak má smysl se ohlížet dozadu? Pro trochu práce si nezkazím náladu...

Dělám to léta už... jak ten čas letí!

Živím tím rodinu. Mám doma děti.

Já za nic nemůžu, to všechno systém. Mě ho sem dovezli s dodacím listem,
který mu zajistil z daleké země bezpečnou cestu, až se, tady ke mně.
Já jenom ohněm a lámáním hnátů plním svou povinnost k vedení státu.
Jsem trochu umělec, na co to skrývat? Vždyť na mou práci se chodějí dívat.
Proč bych ho litoval? Na to jsou jiní, ti, kteří soudí a ruce si špiní.
Já jenom pečlivě vykonám příkaz a o své práci pak odevzdám výkaz.
Vlezte mi na záda s církevní třenicí! Když mi to zaplatí, postavím hranic.

Tak nevím, proč bych se měl kát!

Jsem slušnej člověk, pane, místní kat.

Bos kráčel ulicí, ve tváři sivý, kol očí propadlých předsmrtné stíny.
Nadávky mnichů a posměšky davu ze všech stran snesly se na jeho hlavu.
Zatímco měšťané prázdnili sudy, naposled odmítl odvolat bludy.
Naposled k svému se učení hlásil, než plamen hranice život mu zhasil.
Opilé strážce, co sloužily králi, o jeho suknicí vrhcáby hrály.
Jen tiché jezero střeží snad dodnes, popel, co dávno pryč říční proud odnes.
Proč blázen hádal se s koncilem o víře? Vždyť v každém režimu pálí své kacíře.

Vždyť si moh spočítat, co bude za to?

Když sáhne prelátům na jejich zlato!

Takové upálit, jakýpak fraky! Nemusel remcat, mohl hrabat taky.
Potichu tloustnout, jak na kněze sluší, starat se o chlast a o svoji duši.
Už o něm nemluvme, vždyť to byl blázen, který chtěl boží řád zatáhnout na zem.
Z bohatých pokladnic nakrmit chudý, hranice málo je za jeho bludy!
Tak proč ho litovat? No, řekněte, pane? Možná si myslel, že z popela vstane.
Že s jeho myšlenkou povstanou chudí, že smrtí v plamenech tu lůzu vzbudí.
Pro ty je kořalka, ne hádky o víře... Kdo z nich si za pár let vzpomene kacíře?

I kdyby měl pravdy kus

Ten starej blázen – nákej – Hus...!

Johnes Bus Magister in drabi

PETR PEDRÁK ČÍŽEK

VZPOMÍNKY U MAXOVA KŘÍŽE



Okolí řeky Jihlavy (Jihlavky) v oblasti mezi Mohelnem a Vladislaví na Třebíčsku bývalo už za První republiky rájem trampů. Tehdy tam stála řada mlýnů a postupně přibývaly i chaty. Dnes je sice údolí řeky



Jihlavky zatopené Dalešickou přehradou, ale trampové –hlavně z Třebíče a Brna - sem jezdí stále. Třeba jen zavzpomínat na staré kamarády a osady kolem řeky

k Maxovu kříži. Putují sem už 69 let stvrdit výborné kamarádské přátelství.

V r. 1945 byl v Brně založen Svaz brněnských osad a šerifem byl zvolen Max. Rád chodil po horách, ale bohužel ho na jedné horské túře potkala ta černá paní. Tehdy bylo

v brněnském svazu skoro třicet osad a kamarádi se rozhodli, že na památku Maxe vztyčí kříž, u kterého se budou



každý rok v den jeho úmrtí setkávat. Vybudování pietního místa se jako první ujali členové osady Lutnaři. První kříž z roku 1952 byl březový, jak to tehdy bylo zvykem. V roce 1955 se kříž přestěhoval asi o 2 km dál. Kvůli přehradě se pak kříž stěhoval znovu a v roce 1973 se kříž přenesl na současné místo, takže je už v pořadí třetí. Ten stávající je už železný a stojí na skalce, na které během let přibývají destičky se jmény. Icák, Metrák, Singl, Melta... to jsou jen některé z desítek jmen. Od toho roku 1952 hodně kamarádů odešlo a jejich osady sem začaly dávat pamětní desky. Za každou z nich se ukrývá jeden trampský příběh. Má ji tu i Anýzek, jedna z nejvýznamnějších



postav brněnského trampingu, který jezdil už ve dvacátých letech...

Mám rád ty kluky třebíčský zelený. A tak jsem za nimi zase vyrazil... a taky za těmi, co odešli do zapadajícího slunce. To jsou slova šerifa Spojených třebíčských osad Simby z jeho krásné

vzpomínky, kterou poslal přes kaňon Stříbrné řeky na druhý břeh stovkám těch kamarádů. Těm, co nám prošlapali listím, blátem a prachem cest, tu naši stezku. Na letošním setkání samozřejmě jmenoval i ty, kteří nás opustili v minulém roce. Ohněm a písničkou jsme pak potěšili jejich duše a připomněli si, že tady stále jsme a budeme. A že si na Halířku přišla poplakat i šedá obloha? Hojně účasti a dobré náladě to vůbec nevadilo. Závěrečná zpívaná proběhla v šenku v Koněšíně, hlavně pod taktovkou muzikantů z Vedlejší koleje. Bylo to pěkné setkání....



JIŘČA... a ti druzí

KDYŽ SKLAPNE I NEJVĚTŠÍM BORCŮM

Při cestování občas narazíte na problémy, kterým nepodléhají ti slabší jedinci, ale naopak, často si vyberou právě ty silnější a zdatnější. Třeba taková vysokohorská nemoc. Sice jsem tenhle nepříjemný zážitek na vlastní kůži neokusila, ale moje



společnice při toulkách po Jižní Americe ano. Pohybovaly jsme se tehdy ve vysokých nadmořských výškách, zejména v Chile, Bolívii a Peru. V polohách běžně přes tři tisíce metrů, ale také přes pět tisíc metrů, třeba při přejezdu jednoho horského průsmyku, návštěvě domorodé horské vesnice a podobně.

Kamarádka, ačkoliv její tělesná a sportovní kondice je nesrovnatelně lepší než moje, přitom dost trpěla. Trochu sice pomáhaly léky na bázi aspirinu, které byly

k dostání nejen v lékárnách, ale i různých

obchůdkách, ale hlavně žvýkání listů koky.

Ovšem stejně po pár dnech přemohla horská nemoc mou spolucestovatelku natolik, že z postele v ubytovně ani nevstala. Potíží se zbavila, až když jsme sjely dolů do údolí. Nic s tím nezmůže ani sebezdravější a sebenadupanější člověk.

Potvrdil mi to i chlapík, s nímž jsme se setkaly na malém letišťátku u náhorní plošiny Nazca, známé obřímí pozemními kresbami neznámého původu. Abyste je viděli v plné



kráse, musíte nad nimi letět letadlem. Kamarádka, která byla obvykle ve výdajích daleko velkorysejší než já, se najednou zdráhala příslušnou taxu za rozhrkané letadýlko dát. S údivem mi došlo, že se vlastně bojí. Vedle sedící mladý sebevědomý svalovec, doprovázený mlčenlivou štíhlou dívkou, s povýšeným a posměšným nadhledem kamarádku přesvědčoval, že o nic nejde, že je to docela banální záležitost. Docela mne tím

šťval.

Naše čtveřice nastoupila do letadla a vznesli jsme se do vzduchu. Po nějaké chvíli jsem se otočila dozadu a vidím, že borec leží bezvládně přes sedadlo a jeho kamera se válí po zemi. Poklepala jsem pilotovi na rameno a říkám mu, že ten maník vzadu je mrtvý. „On zase obživne, až přistaneme,“ s úsměvem mi nevzrušeně odpověděl pilot. A taky že ano. Po přistání svalovec vyskočil z letadla jako jelen, ale vůbec už nehýřil ani úsměvy, ani slovy, ale snažil se co nejrychleji zmizet z našeho dohledu...

HANKA HOSNEDLOVÁ

PŘIŠEL ČAS SLUNCE, ZROZENÍ A TRATÍ



...oživne kemp a jaro vítěj k nám. Ano, jaro vítěj k nám. Je to tak. Jarní kurýr okoval svého oře a vyrazil mezi kamarády, kde už byl netrpělivě



očekáván. A jak tato setkání místy probíhala, můžete sami shlédnout v následujícím „fotoalbu“ složeném z vámi zaslaných příspěvků...

Místa nejsou úmyslně uváděna, aby nedošlo k informovanosti nesnášenlivých slídlů...



T.O. SPÍCÍ HVĚZDA

+++++



T.O. SPÍCÍ HVĚZDA

+++++



T.O. SPÍCÍ HVĚZDA

+++++



T.O. JIŽNÍ STOPA

+++++



T.O. JIŽNÍ STOPA

+++++



T.O. JIŽNÍ STOPA

+++++

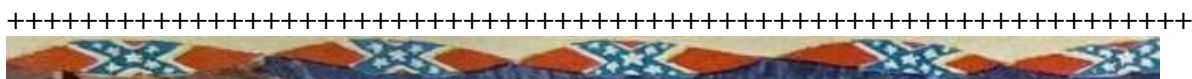


SVS DOMAŽLICE

+++++



T.O. JIŽNÍ STOPA

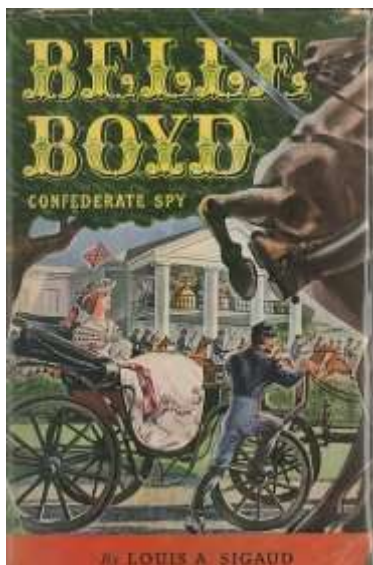


KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM aneb ŠPIONKY V SUKNÍCH

O vítězství v konfliktech vždy rozhodovaly přesné informace. I v občanské válce, která v letech 1861 – 65 zuřila na severoamerickém kontinentu, se do zpravodajských akcí (než byl v únoru 1863 založen Úřad pro vojenské informace, v podstatě první americká

tajná služba) zapojovalo mnoho dobrovolníků z řad obyčejných lidí, kteří na obou stranách dělali co mohli.

Pomyslná bitva tajných agentů se rozhořela zejména mezi hlavními městy Unie a Konfederace. Právě tam putovaly ty nejzásadnější informace. Velkou roli při jejich shromažďování hrály pochopitelně i jižanské dámy, které svou odvahou a důmyslem pomáhaly spolurozhodovat o osudech tisíců vojáků a tím vlastně i celých bitev. Předávaly zprávy, pašovaly zbraně a do boje za věc jihu nasadily i své půvaby. Ženy vlastně v té době sehrávaly jakousi roli krásek v nesnázích. Očekávalo se od nich něco zcela odlišného, než byla jakákoliv jejich přímá účast ve válce. O to větší pak měly úspěch. Málokdo si to dokáže připustit, ale v následujících řádcích sami budete mít



možnost seznámit se s jednou z takových jižanských špionek v sukni. Tentokrát to bude...

BELLE BOYD

Isabella Maria Boyd se narodila v roce 1843 do prominentní otrokářské rodiny v Martinsburgu ve Virginii. Vystudovala College v Baltimore a rok strávila ve Washingtonu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by jednou mohla být úspěšnou špienkou, ale vše změnil jediný okamžik. Když vojska Unie 3.7. 1861 obsadila Martinsburg, tak druhý den (mimochodem na Den nezávislosti) si pár modrokabátníků všimlo, že nad jejím domě vlaje rebelská vlajka. Násilím vnikli dovnitř požadovali její výměnu za „tu správnou.“ Rodina byla pochopitelně proti vznikla z toho potyčka. A když pak

jeden z vojáků hrubě napadl její matku, Bella nezaváhala. Z kabelky vytáhla kapesní kolt a útočnicka zastřelila... Oproti všemu se ale obvinění z vraždy vyhnula. Velitel zastřeleného útočnicka údajně při vyšetřování prohlásil, že nestranně



přezkoumal všechny okolnosti a uznal, že se zachovala správně.

Bella měla štěstí, že se tento incident odehrál na začátku války. Tomu, že z obvinění z vraždy tak lehce vyklouzla tak snadno, bylo způsobeno i tehdejší politikou. Seveřanské velení totiž nehodlalo pro Konfederaci vytvořit mučednici, která trpěla pro ochranu vlajky. Přes to všechno se její dům dostal do hledáčku seveřanů a neustále se u něj střídaly hlídky. I to vlastně byla pro Belle příležitost začít pracovat ve špiónské kariéře.

Svým šarmem okouzlovala vojáky, ale vzhledem k tehdejší morálce ve společnosti se ani z historických zdrojů nedozvíme, kam až byla při získávání zdrojů ochotna zajít. Jižanské zdroje hovoří jen o tom, že s vojáky flirtovala, seveřanské jdou o něco dál a

připouštějí, že s tím kterým vybraným důstojníkem byla kolikrát i několik hodin v místnosti zavřená sama. V době, kdy se odhalený kotník považoval za nepřístojnost a dotyk cizího muže byl nemyslitelný, bylo pro ženy pašování čehokoliv poměrně jednoduché. Údajně s dalšími jižanskými kráskami propašovaly z tábora 28.

pensylvánského pluku 200 šavlí, 400 pistolí a 1400 mušket – to vše pod svými širokými krinolínami.

Nejvýznamnější čin se Belle podařil v květnu 1862, těsně po dovršení plnoletosti. Zjistila, že v hotelu patřícím její rodině, bude mít unionistický generál James Shields velkou poradou. To ji vedlo k tomu, aby ukryta v horním patře dírkou ve stěně vyslechla vše o jeho plánech i o tom, jak nachystat past na generála Jacksona u Fort Royal. Všechno si zapsala, hned nasela na koně, v noci přejela přes linie a neustala, dokud zprávu nepředala veliteli jižanské kavalerie Turneru Ashbymu. Ještě tu noc se za velké bouře vrátila zpět. O pár dní později ale zjistila, že severané nemají na uskutečnění svého plánu a soustředěný Jacksonův útok by je zahnal zpět a donutil k ústupu. Údajně pak během boje opět přejela přes linie a tuto zprávu odevzdala dál. A tak i díky tomu Jackson u Fort Royal zvítězil... no a Bellu pak druhý den viděli jak si jakoby nic štěbetá se zajatými Unionisty.



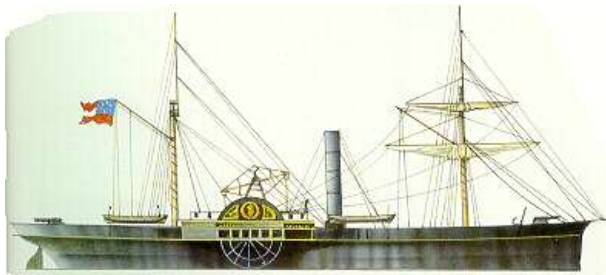
Protože jako mladá rebelka potřebovala nějaký idol, nakonec se do Jacksona zamilovala. Krásná vyzvědačka se postupně stala známou a začaly o ní psát noviny na obou stranách. To je to nejhorší, co se špiónovi může zdát. Když je tak v roce 1862 odhalená, stráví měsíc ve vězení v Old Kapitol Prison. Po propuštění je ale znovu chycena za severanskými liniemi, znovu si něco odsedí a nakonec je vyhoštěna zpět do Richmondu.



V roce 1864 přijímá podobnou úlohu jako Rose Greenhowová (viz Jižan č. 105) a má za úkol propašovat do Británie důležité dokumenty. Dlouho ale musí čekat, než najde loď schopnou prorazit blokádu. Konečně se nalodí na parník Greyhound. Má ale smůlu, protože ten se dostane pod palbu USS Connecticut. „Chrt“ nedostojí svému jménu a unionisté nad ním přebírají kontrolu. Jistý poručík Samuel Hardinge dostává zajatou loď na povel a se zajatci ji má dopravit do Bostonu. Když večer na palubě Belle recituje básně neváhá a požádá ji o ruku. Ta si vyžádá čas na rozmyšlenou a když dorazí do Bostonu s nabídkou souhlasí. Předtím ho ale zaměstná natolik, aby stihli

původní členové posádky Greyhonda utéct.

S novým manželem pak prchají do Británie. Rebelka píše ustaraný dopis svému oblíbenci gen. Jacksonovi, ve kterém mu oznamuje svou svatbu, ale slibuje, že i když si vzala Unionistu, zůstává Konfederaci věrná. V Británii pak vydává knihu Belle Boyd v táboře a ve vězení a s manželem se časem rozvede. Ten se vrátí zpět do USA, kde je zatčen a umře ve vězení. Inu, mouřenín splnil svou úlohu...



Po válce se Belle vrací zpět na jih, kde je oblíbená i v nové roli herečky. Znovu se provdá, má syna, ale ten zemře ještě jako kojeneček. To jí moc nepřidá a sama se přihlásí do blázince a jako 46letá pak umírá na infarkt v roce 1890.



SEDMDESÁTKA HVĚZDY ŠUMAVY



Hvězda Šumavy vznikla původně jako bezejmenná osada – coby parta študáků na stavební průmyslovce v Českých Budějovicích, a to v roce 1956. Jejími zakladateli byli: Milan Soukup – Chiclets, Pavel Bezpalec – Pája nebo Bukna, František Mayer – René, Miroslav Domin – Domino. Postupně přicházeli další: Ivan Kučera – Minéra.

Jarda Vesecký – Pilulka, František Bezpalec – Pájův mladší bratr, Jarda Vaclík – Jéry z K4, Pavel Brom – Džuzna, Milan Četko – Naveč, Karel Edelmann – Chicletsův bratranec.



Star podle návrhu Chicletse. V roce 1960 pak byl přijat název Hvězda Šumavy, a to zhruba v době, kdy Chiclets napsal písničku „Šumavěnka“, která se stala osadní znělkou. Základní osadní camp byl Oiberg na Vltavě pod Ovesnou na Šumavě a osadní chatou potom „Šumava“ pod Střížovem.

K nebeským ohňům v průběhu let již zasedli Pája, Míra Domin, Pilulka, Džuzna, Franta Bezpalec a Jéry. Takže barvy Hvězdy Šumavy dnes již nesou jen Chiclets, René, Minéra, Naveč, Karel Edelmann a Ignác.



Čestným členem je Josef Kotek – Ignác z Plzně, z osady Oregon.

Návrhů na pojmenování osady padala celá řada, například Osada věrných kamarádů, což navrhoval Pája, Jižní hvězda, Hvězda jihu (ta nakonec vznikla později nezávisle na této partě pro úplně jinou osadu, South



ŠUMAVĚNKA

HYMNA A ZNĚLKA OSADY HVĚZDA ŠUMAVY

Stojím sám na pobřeží, hledím v modravé dálavy,
oblaka bělavá nad jezerem běží,
tam v srdci staré Šumavy.

Šumavo krásná, Šumavanko má,
tvůj blankytný klenot stále v srdci mám.

Zelené vrcholky stromů, zas uzřel jsem svůj kraj,
zpět vrátil jsem se domů,
kde kdysi byl divoký kraj.

Nás nikdo víc už nerozdělí, snad bouře osudu zlá,
nemějte obavy, vždyť Hvězda Šumavy
nad námi celou noc plá.



UŽ JE V POLÍCH TÁNÍ, BUDE JARNÍ VLÁNÍ...



*Ve dnech 10. – 12.4. proběhla
tradiční akce OLD BOYS
EXPEDITION – JARNÍ VLÁNÍ 2026*

*Tentokrát se základnou na hájovně
Kozlovna nedaleko Telče. Tři dny
bezva zábavy a výborné muziky...*



MUZEUM OPĚT OTEVŘENO...



víkend v režii party ochotných dobrovolníků, kteří toto vše nezištně organizují už řadu let. Prostřednictvím Zloti byl udělen další Trampský Oscar,



publikací si zde zájemci o knihu *Osobnosti trampingu*, na něž se při jejím křtu nedostalo, mohli rozšířit svou sbírku trampské literatury.

Foto šerif Tramp Clubu Praha TÁTA

Kamarádi, radujte se. Prostory zámku v Doudlebech nad Orlicí s expozicí Stálého trampského muzea zahájily svou čtvrtou sezónu Kytary, zpěváci, setkání kamarádů i dobré muziky (včetně ukázky hry na skotské dudy – jinak nástroje u trampských ohňů netradičního) to vše byl



kterého za zásluhy o šíření písniček tohoto žánru obdržela kamarádka Iveta Nováková. Kromě již dříve vydaných



NÁROD TRAMPŮ A CHATAŘŮ ŽIJE DÁL

Když začal tramping prakticky vznikat, psal se údajně rok 1918. Na počátku ho ovlivnila dobrodružná literatura o statečných šerifech, neohrožených kráskách a drsné divočině, následovaná příběhy amerických hobo (tuláků na nákladních vlacích). K jeho vzniku ale svým způsobem přispěli i tzv. divocí skauti, kteří odešli od těch disciplinovaných, když jim přestal vyhovovat vojensky organizovaný řád. Dodnes je to volnočasová aktivita lidí různých věkových a sociálních skupin, kteří se rozhodli zasvětit svůj život kamarádství, trampským písním a lásce k přírodě. Sny těchto romantiků nejsou cizí ani dnešní mládeži, ač se to nutně nemusí jevit jako právě do očí bijící fakt.

Nicméně – máme tu hnutí, které by se dalo rozdělit na hlavní dvě skupiny. Jednou z nich jsou chataři, o kterých jejich dosud divoce tábořící trampové tvrdí, že už na tramp nejedí. Pro ty, co se toulají z místa na místo, je představa víkendu v bezpečí chaty kde se vaří na plynu, či dokonce elektřině nepřijatelná a současnými chatovými koloniemi v podstatě opovrhují. A i když obě skupiny mají vlastně tytéž kořeny, chataře zase neláká vaření na ohništi a spaní pod širým nebem. Rada z nich ale ve svém volnu míří přesně tam, kam před sto lety pronikali (ať již pěšky či na kanoích) jejich předchůdci. Právě ti začali u Vltavy, Sázavy i Berounky, ale také na jejich přítocích, stavět první dřevěné boudy. V těchto místech okolo Prahy tak vzniklo snad největší seskupení rekreačních objektů na planetě, i když jsou jedna od druhé docela odlišné. Dodnes tu najdete i do sebe ponořené oázy bez zaparkovaných aut, které vzdorují uspěchanému životu pad'ourů a mastňáků. Desítky takových chat ještě pamatují meziválečné časy. Některé se sice rozpadají, ale o většinu majitelé pečují. Většinou to bývá skromné obydlí s verandou. Přestože by mnozí lidé nad takovým obydlím ohrnula nos, přesto se i dnes najdou místa, kde chaty nejsou natěsnány jedna vedle druhé a kam nevede žádná turistická ani cyklostezka.



Ze starých oblastí je velmi známé Údolí děsu, kde z původních 60 chat zbývá ještě tak polovina. Spolu se Ztracenkou na Vltavě a Albatrosem u Libřice patří mezi tři nejstarší u nás, protože její založení se datuje rokem 1919. Název Údolí děsu se vztahuje ke Kodskému potoku, jehož koryto je místy velmi úzké. V srpnu 1925 ale přišla mohutná průtrž mračen, která bublající potůček rázem proměnila v nezkrtný živel. Voda brala stromy, kameny a v Srbsku dokonce podemlela železniční trať. Traduje se, že vůbec první boudu osady, nazvanou podle tehdy populární kovbojky „Na 60. míli“ zachránily jen



lahve od rumu, které trampové zazdili do podezdívky. Asi to pomohlo i později, protože potok se rozvodnil ještě vícekrát, ale legendární „Šedesátka“ stojí na jeho břehu dodnes.



Zatímco jedny lákalo okolí Berounky se svým krasovým údolím a opuštěnými lomy, druhé zas naopak pás Brd, kvůli toulkám hlubokými lesy. Ale i tam vznikaly u vodních toků osady a campy. Druhou nejstarší chatou na Brdech, správně na hřebenech, se pyšní kreslíř Rychlých šípů a dalších comicsů, muzikant a tramp Marko Čermák. Byla postavena v roce 1926 v osadě Westend, nebo-li v Údolí hadrů. Srub koupil v roce 1967 a až na pár drobností a zděný komín je dodnes v původním stavu. Brdy ale trampové vyhledávají hlavně kvůli jejich kempům, kterých jsou desítky a nesou třeba slavná jména jako Lone Star, Tree Boys, Samotář, Empty Camp... ovšem jak dlouho ještě? I sem už se z Roverek natahuje černá



ruka Brezinovy mafie, mající za cíl podobně romantická místa zlikvidovat.

Namále mělo už i Zlaté dno, založené r. 1929 Brdskou zimní armádou generála Jerryho Packard, občanským jménem Jaroslav Krsek. Za války se podobně jako mnozí zapojil do protinacistického odboje a v r. 1943 zahynul v Osvětimi. Zlaté dno ale zůstává pietním místem navzdory několika lety zpusťovali pokácením tří památných smrků.

Takže pokusme si to na závěr ještě nějak shrnout. Chat a popřípadě chalup je prý v republice (nesnáším název v „Česku“) na 450 tisíc a v Evropě jsme tak, hned po Švédsku, na druhé příčce... no a vezmeme-li v potaz nepřiměřenou rozlohu území, tak patříme mezi země s nejvyšším počtem chat a rekreačních chalup na obyvatele. A i to je svým způsobem odkaz, že tramping tu nejenže pevně zapustil své kořeny, ale rozkvetl do nebývalé krásy.



JARNÍ OHEŇ NA PELECHU



+++++





TICHO NA KOLEJÍCH

V letech 1894 – 96 byla pro potřeby papírny Ignáce Spira ve Větrní u Českého Krumlova vybudována vlečka, která je svým oficiálním sklonem až 46 promile nejstrmější průmyslovou dráhou u nás. Kvůli těmto náročným podmínkám na ní dokonce musely nákladní vlaky uprostřed



trati tzv. úvrat'ovat. O co se jednalo? To, že trať odbočovala ze stanice Kyjov by samo o sobě nebylo nic zvláštního, ale zhruba v polovině trasy bylo ještě

vybudováno předávací nádraží – hrotová úvrat' – které bylo místem kde musely soupravy zastavit a couváním obrátit směr jízdy. A to bylo právě z důvodu náročného terénu, kde na krátkém úseku čekalo vlaky dvojí prudké stoupání, respektive klesání. Úvrat'ová stanice tak zajišťovala požadavek, aby lokomotiva do kopce pokaždé sunula. Z Kájova jezdily vygony sunuté a z úvratě do fabriky pak tažené. V soupravě jich tak mohlo jet maximálně šest a přestože vlaky nependlovaly po celý den,





závodní doprava....

Nezůstalo u původních dvou kolejí, nakonec jich bylo položeno pět a tak tu dokonce soupravy musel odbavovat zvláštní výpravčí, který byl kupodivu zaměstnancem papíren. Nákladní doprava tu vydržela zhruba do roku 2010, od té doby je vlečka opuštěná a koleje pohlcuje příroda. I budova středního stavidla je už vymydlená, se zatlučenými okny nefunkčními výhybkami. Dnes už je trať nesjízdná a nevypadá to, že by se tento stav změnil. A ačkoliv je stále víceméně kompletní, vlaky se na ní neobjevily už celou řadu let. Dá se tudíž považovat za „mrtvou trať“... i když...

V současnosti se zde kácení náletové dřeviny a pak, kdo ví? Máte-li zájem, raději si sem zajed'te včas, dokud nebude vlečka zlikvidovaná úplně.

stačilo se jich za tu dobu odbavit až 200. Původně tu sloužily lokomotivy ČSD známých řad 310 a po nich 423 a 433, postupně pak nahrazené řadami 435 a 438. Posun v papírnách pak zajišťovala



D Í K Y

*Díky za každé nové ráno
za každý paprsek sluneční
díky za to, co nám je ještě přáno
už ale nejsou lístky zpáteční*

*Díky za vítr ve vlasech
za barvy kytěk i prašnou cestu
díky za dveře v šedých zdech
otevřené v němém gestu*

*Každé svítání je prostě dar
co jiného si můžem přát
snad jich bude ještě pár
než začne život přepřahat*

H.H.



7. VÝROČNÍ OHEŇ T.O. SEKWOY



Počasí muselo vylákat z dřer snad i ty nejlínější trampy, radující se z toho, že letos ani nesněží, ani neprší (ty pozdější nedělní

... zahořel v zemi skal a lesů, v zemi „tisíců“ ohnišť a tábořišť, v zemi opuštěných a znovu objevených míst...



přeháňky nestály za řeč...) Bylo veselo, spousta hudby i soutěží, zkrátka velmi povedený jarní potlach. Těšíme se na další



+++++



+++++

+++++



+++++

KDYŽ JDE BLIZZARD S VICHŘICÍ....

Přestože Jiřího Grossmana známe jako humoristu, ve stínu vši té legrace z divadla Semafor bývá tak trochu ve stínu jeho vklad jako textaře a zpěváka. Právě Blizard je jedním z jeho velkých hitů. Klasickou píseň napsal v originále Harlan Howard. Dětství prožil na farmě, ale už v mládí zkoušel psát texty. Za svůj život napsal těch písní přes čtyři tisíce. Skladbu Blizard nahrál 4. října 1960 tehdy už známý zpěvák Jim Reeves a už jako singl obsadila čtvrté místo country hitparády. Původní text vypráví o dramatické cestě jezdce a jeho chromého koně jménem Dan uprostřed zuřící sněhové bouře na americké prérii, když vypravěč míří k domu jeho milované Mary Anne. Když kůň v těžkých podmínkách vyčerpáním padne, jezdec se ocitá před těžkou volbou. I když se nachází pouhých 100 yardů od bezpečí domu, odmítá věrné zvíře opustit a oba umrznou. Tato balada o věrnosti dokonale zapadala do tehdejší westernové kultury, kde byl vztah mezi koněm a hrdinou klíčovým motivem.



V šedesátých letech i u nás zájem o západní hudbu rostl a Jiří Grossmann měl silný vztah právě k country. Otextoval a někdy i zpíval hodně písní tohoto žánru a mnohé měly potměsný až tragický děj. Možná, že jeho tvorba byla už byla ovlivněna vědomím blízkého konce, protože onemocněl Hodgkinovým lymfomem, což je nádorové onemocnění mízních uzlin – tehdy neléčitelné – na něj také v r. 1971 předčasně, ve věku pouhých třiceti let zemřel.



Česká verze písně vznikla v roce 1967 a Grossmann si skladbu vybral právě pro její baladický tón. Na vytvoření textu s ním spolupracoval Jan Vyčítal a hudbu hrál Country Beat Jiřího Brabce. Při srovnání s původním textem je vidět, že se čeští autoři věrně drželi příběhu. Základem textu je postupné odpočítávání vzdálenost k cíli a zachováno bylo i jméno Mary Anne.

Blizard se stal tak velkým hitem, že velmi rychle doputoval i do trampských zpěvníků. Je docela zajímavé, že píseň s tak silnou atmosférou i textem jako je původní Howardův/Reevesův Blizard jinak nemá mnoho cizojazyčných verzí. Výjimkou je snad švédská nahrávka zpěváka Johnny Ost z r. 1976 s švédským textem a názvem Snostormen...

ŠVEDLA



35. T.O. EL PASSO



s osadou a kamarády jsme prohlédli kousek okolí a kamarádka Lupajška hned vyrazila na zříceninu hradu Mydlovar a našlapala asi 9 km. Po návratu jsme



Poslední dubnový víkend jsme vyrazili na 35. výročí T.O. El Passo. Guma nevydržel a vyrazil už v pátek, aby měl přehled o programu. My jsme dorazili v sobotu kolem poledne a po krátkém uvítání



připravili bivak a šlo se na zapálení výročního ohně, kde se po krátkém uvítání začalo hrát a to trvalo až do neděle. Ráno jsme se rozloučili a vyrazili na sever...

Boránek



**NEMRAVNÝ
HRDINA**

Slyšeli jste někdy o Josephu Hookerovi. Byl to tvrdý voják z povolání, který to v unionistické armádě dotáhl až na hodnost generálmajora. Hodí se zmínit, že armády Unie měly po nepovedeném začátku lepší vybavení, zásobování a početní převahu. A Jih? Ten



měl jen generála Roberta E. Leeho. Díky němu ale dokázali Jižané získat strategickou výhodu, převzít iniciativu na bojišti, řídit ofenzívy. Sever, navzdory převaze, dostával pořádně na prdel. A vlastně jediný, kdo opakovaně dokázal odvrátit nevyhnutelnou prohru Unie, byl Joseph Hooker.

Upřímně – nebyl to zrovna hodinářsky citlivý stratég. Věděl, že musí na správné bojiště shromáždit co nejvíc chlapů a ti se pak na nepřítele vrhnou ztečí, ideálně bodákovou (protože to nebyli zrovna superstřelci). Padly jich sice tisíce, ale Hooker je opentlil vavříny vítězů. A v tom to bylo: dokázal své vojáky k hrdinským činům správně motivovat. Zajistil jim suchá nocležiště, dobrou stravu, kvalitní hygienu. A pořádnou porci zábavy. *Jak možná víte, prostitutkám se v angličtině někdy přezdívá hooker.*



Řekněme, že to není jen náhoda. Generálmajor dokázal organizovat celé brigády lehkých holek, aby následovaly jeho vojáky odpočívající v zázemí. To se to relaxovalo. Vojáci by za ním šli do pekla, protože Hooker věděl co chtějí a potřebují. Výsledek? Vykřičeným čtvrtím s nevěstinci se přezdívalo Hookerův okrsek a o prostitutkách se hovořilo jako o dobrovolnicích Hookerovy divize.

Na severu se přitom hodně mluvilo o morálce, náboženství a generál Hooker do tohohle hezkého obrázku zrovna nezapadal. Jeho počínání totiž bylo skandální. Tři dny před rozhodující krvavou reží u Gettysburgu jej ve velení vystřídali a po čase jeho povinnosti převzal „čistší“ generál Ulysses Grant. Jenže nebýt Hookera a lehkých žen, kdo ví, jak by to se Severem dopadlo...

LODIČKA VZPOMÍNEK PRO FERYHO

První květnový víkend se na břehu Mydlovarského rybníka u Českých Budějovic sešla parta lidí různých věkových skupin, které spojoval jeden společný činitel – a to jméno Františka Feryho Smrčka. Ten odešel několik týdnů předtím chytat ryby na nebeské rybníky a rodina chtěla tímto setkáním připravit neformální vzpomínku na jeho osobu.



Někteří si Františka připomínali přes jím vybudovaný reklamní podnik, který nabízel rozličné formy tisku na trička, výšivky, nápadité drobné reklamní předměty s potiskem apod. Další skupina se rekrutovala z řad jeho chatařských sousedů či muzikantských kruhů. Naše dámské trio si tentokrát přineslo s sebou osobní vzpomínky zejména na společná zelená šedesátá léta zasvěcená trampingu a stále novým kamarádstvím, ale i na

pozdější přátelské kontakty.

Fery byl totiž jedinečný bavič, nezkazil žádnou legraci a byl neustále otevřený novým aktivitám. Nejednen z návštěvníků vzpomínal na dobu, kdy Fery dokázal zorganizovat své přátele a nastudovat Sněhurku v netradičním komediálním provedení, kterou ocenili nejen chataři z okolí, ale i nečekaní diváci z řad turistů.

Báječné prostředí se stoly plnými sladkých i slaných dobrot, nápoje na zahnání žízně, dokonce pravá jihočeská cmunda a opékání špekáčků, kolující kniha plná profesionálně provedených fotografií z Feryho života, hřejivé sluneční paprsky – to vše tvořilo kulisy příjemného pohodového odpoledne.

Do toho patřily samozřejmě také písničky s kytarami, houslemi i zpěvem. Jak skvěle se přitom vzpomínalo na kamaráda, který svým neopakovatelným způsobem obohatil životy všech přítomných. Zdá se, že Feryho vnuk Petr kráčí svou vlídností, přátelským postojem, komunikační vstřícností a otevřeností v dědečkových stopách – a to je moc dobře!

Nezapomenutelnou, dá se říci že téměř magickou tečkou za vzpomínkovým odpolednem bylo spuštění lodičky s papírovými přáníčky přítomných na hladinu rybníka, osvětlenou plamínky svíčky...



Hanka Hosnedlová / foto Zuzana Heřmanová

31. VÝROČÍ T.O. JIŽNÍ KAROLÍNA POD VOLAVOU LHOTOU



Posázavský Pacifik profuněl Podhradským tunelem a po několika zatáčkách mě vysypal na 55. míli. Na kouzelném nádražičku stojí Tučňák a pod jedním křídlem má moravskou slivovici...

Trvá to ještě hodinku než pak vystoupám Babskou roklí na camp Jižní Karolíny. V nekonečném mračnu létajících mravenců se veselí velmi početná řada



kamarádů. Sešli se, aby ve stínu jižanské vlajky oslavili výročí tamní osady. Je to veselé, přátelské, nápadité,



prostě prima. Ještě dlouho bude znít Jedlový hvozď ozvěnou zpěvu a ryku kamarádů. A tu trochu vůně

spáleného dřeva, tu si vezmu zpět do civilizace...

Víkend na osadě krásného dívčího jména, už méně krásných, ale bodrých



pistolníků, se hodně povedl. Díky. Jirča



+++++



+++++



WHO IS WHO ? !

Pobyt v přírodě, tak jak ho trampové praktikují, je ojedinělý zážitek. Je rozhodně úplně jiný, než když dojedete autem na nějaké parkoviště a pak si najdete cestu podle nějaké aplikace, kterou vybudovala nějaká neznámá osoba, s cílem profláknout polohu trampských kempů, které bývaly odjakživa vždy a úzkostně tajeny. Sdělovaly se pouze vyjíměčně a jenom důvěryhodným lidem. Ale i když vám o nich nikdo dopředu nic neřekne a najdete si je náhodně sami, můžete tato tábořiště svobodně použít. Nehrozí, že by vás z nich nějaký tram vyháněl, pokud se ovšem budete na místě chovat rozumně.

V poslední době se vyvinul problém v kokořínských lesích. Dříve klidná místa se najednou stala předmětem vyhocených sporů, i když už se dávno nejedná o nějakou panenskou divočinu, ale o uměle opečovávané zalesnění. Více než stoletá tradice trampských tábořišť v těchto místech se stala trnem v oku umanutým ekoaktivistům. Spor je vedený velice negativní cestou a řekněme až fašizující rétorikou jednoho jedince, který se rozhodl proti trampům důsledně vystupovat. Cíleně vytváří mediální obraz trampingu tak, aby vypadal špatně. Zejména zdůrazňováním několika



opravdu negativních případů, kterých je ale jen pár ze sta.



Jedním z hlavních kritiků je publicista a aktivista Ivan Brezina. Zadáte-li si do vyhledávače přezdívku Kulbába, zjistíte, že k vyhnání trampů používá nestandardních a amorálních metod. Trampové si dávají s oblibou přezdívky a ta Brezinova – Kulbába – znamená ukrajinsky Pampeliška. A je zároveň označením pro člověka, kterému stačí mírný závan větru, aby zareagoval nečestně a celý se strachy rozletěl. Bez nadsázky totiž platí, že Ivan Brezina je v určitém

měřítku trollem a dezinformátorem, snažícím se ovlivnit veřejné mínění tak, aby podporovalo jeho názory, které vedou k diskreditaci trampské kultury. Cíleně vytváří dezinformace, zveřejňuje naprosté lži a polopravdy. Dokud si veřejnost nezjistí skutečná fakta a nezapojí kritické myšlení, bez rozmyslu s ním může souhlasit. Takový postup ale skrývá nebezpečí, neboť veřejnosti předkládá jen jednostranný pohled na věc. Odlišné názory ignoruje, zlehčuje a potlačuje. Běžné je u něj i používání falešných profilů, osobní atakování účastníků sporu, nabourání se do e-mailové korespondence (což znamená, že ji vlastně musel někomu odcizit, ale to už operuje s nelegálně nabytou informací, což je dost ošemetné...). Součástí jeho křížového tažení je i neustálé zahlcování podněty a udáními. Ve výčtu adresátů jeho žalovací mánie chybí snad už jen velitel velké vesmírné flotily Astat Šeran. Ke stohu malicherných udání však klidně přidá fotografie ze sběru medvědího



česneku, kterými se chlubí, ale tvrdohlavě odmítá sdělit polohu. Brezinovy stránky na serverech jsou napsané tak mistrně, že by se člověk hned dal na jeho stranu, kdyby situaci neznal. Všeobecně upřednostňuje jen ty názory, které podporují jeho vlastní a vědomě ignoruje a donehostuje takové, které jsou s nimi v rozporu, zvláště když nemá žádné věrohodné argumenty. A pokud nemá argumenty, kterými by vyvrátil tvrzení

protistrany, uchyluje se často k argumentačním faulům a v případě, že není schopen napadnout argumenty protistrany, napadá ji samotnou.

Přestože o sobě aktivista Brezina vytrvale tvrdí, že je ekolog, žádné praktické zkušenosti s ochranou přírody asi nemá (jinak by asi neumístil do vodního toku staré toxické železniční pražce – viz Klužská Zeď nářků u Kulbábovy chaty, kde Česká inspekce životního prostředí našla v odebraných vzorcích obsah toxických látek mnohonásobně přesahujících limity nezávadnosti).

Od tvrzení, že je kolegou, se distancují i mnozí odborníci z jeho Alma Mater – Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy. Není také bez zajímavosti, že se v minulosti sám chlubil svými opakovanými nelegálními vstupy na nejpřísněji chráněná území.



Trampové se Kulbábovi částečně revanšují zveřejňováním souřadnic jeho ekologického průseru. Brezina samozřejmě



zpochybňuje, ale vyznačené body v Gogole mapách nepřekvapivě nechává smazat a trampy demonizuje jak jen to jde. Tento trampský inkvizitor je přirovnává ke znásilňovačům, vrahům a zlodějům a vytváří pohádku o trampské Mafii, která občanům republiky krade

les. Všichni ale dobře víme, že tramping v Roverkách (a nejen v nich) je fenomén, který se subjekty hospodařícími v této krajině žije v symbióze. Trampové třeba mají „na svědomí“ Alej roku 2017, pro kterou (kromě samotného vysázení) zařídili povolení, nakoupili sazenice, organizují opravy studánek a turistických tras, čistí lesy a kosí louky. Jako protipól je tu obyčejná umanutost někoho, kdo chce být mediálně známý. V dějinách lidstva vždy takové chorobné ambice jednotlivců narušovaly vztahy rovnováhy a jak vidno, prakticky se to děje i nadále. Ale každého jeho karma jednou dožene...



IN MEMORY JOE INDIÁN

Letos to bude deset let, co se vydal na cestu na nebeské kempy JAN SPĚVÁČEK, v trampském světě známý pod přezdívkou *JOE INDIÁN*. Bylo mu 72 roků.

Byl mimo jiné šerifem osady Delaware, která vznikla již v roce 1954, kdy Joe slavil desáté narozeniny. Osada byla původně takovým klukovským klubem na bázi indiánského kmene a každý z jeho členů musel získat cejch bojovníka různými tipy

zručnosti a tvořivosti. Museli třeba podstoupit zkoušku rozděláním ohně klasickým třením dřeva, postavit tee-pee, zhotovit celkové vybavení bojovníka. Důležitý byl ovšem fakt, že základem jejich programu byla indiánská mystika.



Proč ale byl Joe Indián především známý? Byl mistrem psychotroniky a bílé magie – což zní sice trochu příliš nadneseně, ale doloženým faktem je, že působil nejen jako esoterik, astrolog, ale také coby psychotrik. A to na světové úrovni – kromě jiného byl Velmistrem Mystické společnosti Gnostické a v Severočeské léčitelské komoře byl dokonce od roku 2005 prezidentem. Účastnil se řady celosvětových konferencí, kde předváděl vědeckým společností své schopnosti. Mimo jiné také své osobní působení na počasí. Později pak působil jako odborný poradce místní lékařky a vzpomínám si, že nás i masíroval, a vím, že si to mnozí velice pochvalovali – já osobně jsem ten pocit nemohla ani potvrdit, ani pohanět, protože masáže prostě ráda nemám.

Ale ještě před tím jsem s ním zažila několik zajímavých příhod, které dodnes nedokážu spolehlivě sto procentně rozklíčovat. Byla jsem na jednom večerním trampském ohni, kde Joe přivolal kulový blesk a nechal ho okolo nás pohybovat. Nevím, jak to udělal, anebo zda to nebyla jen vsugerovaná představa, ale nikdy jsem na to nezapomněla. V devadesátých letech jsme za ním jely s kamarádkou a fotografkou Zuzanou do Krupky, kde nám rovněž předvedl několik svých zajímavých kousků, které jsme viděly na vlastní oči, anebo i byly ve středu jejich dění – například kouzla s elektřinou, nebo Zuzanu, nebo spíše její vědomí dokázal hypnózou vrátit do hodně dávné minulosti, hovořil s ní a ona se snažila vylicít kde právě je a co se kolem děje.



Tehdejší můj článek jsem se snažila napsat nezaujatě a bez tendencí jeho schopnosti nadsazovat nebo zpochybňovat. O to víc byl asi Joe přesvědčivější a jednostrannější ve svých čtyřech knihách, kde se vrací nejen do dětství, ale prezentuje i své názory na cestu magie, vzpomínky na různá osobní zajímavá setkání, na své mimořádné schopnosti nebo odhalování známých světových záhad. Pro mne je ale důležitá především ta skutečnost, že se hlásil k trampingu a kamarádství.



POTLACH V ZÁVLČÍ



Prostřednictvím Táty, šerifa pražského Tramp Clubu připutovaly do Jižana fotky od Džipa, ze suprového společného ohně slovenských kamarádů v Závčlči, který pořádali Trampský samotári Závčlčanci 9.5. 2026



Džipo

LETČŮM R.A.F.



Trampové tvoří podstatnou část těch, kteří se o výročích setkávají u pomníku věnovaného českým válečným letcům R.A.F., umístěném poblíž hlavní pošty v Českých Budějovicích. Od instalace pomníku v podobě přední části Spitfiru, na nějž se získávaly prostředky nejen přímými sbírkami, ale i benefičními koncerty za

účasti známých jmen z jihočeské hudební scény, uplynulo již jedenáct roků a krátké vzpomínkové setkání se koná každoročně na Den osvobození a Den válečných veteránů. Skupina účastníků tohoto krátkého květnového aktu nebývá obvykle velká, ale letos se kromě hlavního pořadatele V.



Vopaleckého, českobudějovické primátorky a zástupce legionářů B. Tomáška zde objevilo pouze šest dalších osob. Snad to zavinił přesun data krátkého pietního aktu na sedmého května, ale kdo ví...

V každém případě by bylo přínosné, kdyby řady přítomných v budoucnu rozšířili i ti mladší...

H.H. / foto Radek Gális



VOLÁM POSVÁTNÝ OHEŇ, KTERÝ JE SYMBOLEM VĚČNÉHO ŽIVOTA A NAŠEHO PŘÁTELSTVÍ.

Nechť jeho plameny jsou zářivé a čisté, jako naše myšlenky a necht' spálí vše nízké a špatné.

Ať jeho zář nám dá sílu k uskutečňování ušlechtilých ideálů.

Skloňme své hlavy, ať již stářím prokvetlé nebo mladé. Skloňme své hlavy v posvátné úctě před jeho životadárným teplem a tichou moudrostí. Vždyť je to oheň, u kterého sedávali naši tátové a jehož jas bude provázet i pokolení budoucí.

Vzdejme mu čest. Nezapomínejme, že všichni ti, kteří již odešli na svůj poslední vandr, či do dalekých krajů, sedí zde s námi. Sedí a mlčí, protože mluvit nemohou.

Dokažte i těm bezejmenným, že na ně nezapomínáme a jdeme stejnou stezkou jako oni. Stezkou, která nezná hranice států a společenských řádů, nezná pohodlí a špínu civilizace. Stezkou, po které jdou trampové! A u všech těchto cest hoří ohně věčných tuláků, věčně nespokojených a opravdových mužů a žen.

Hoří tisíce táboráků, které zpívají o velkém kamarádství, volnosti a svobodě. Voní dálkami a touhou po dobrodružství.

TRAMPSKÉ SPOLEČENSTVÍ TÁBORSKÉ



...pořádalo 16.5. 2026 na kempu SKÁLA u Vyhnanic nedaleko Želče potlach ke svému 37. výročí. Sobota byla



pošmurná a s deštěm, ale nakonec se Pajda slitoval, mraky rozehnal a na celou sešlost shlédl zářivým okem.



Mohly se tudíž odehrát všechny naplánované soutěže a rovněž večerní posezení u hřejivých plamenů proběhlo

bez toho, že by se muzikanti museli obávat o své nástroje.



Fotodokumentaci zaslal kamarád Seff



78. T. O. ELL TORRO

Třetí květnový víkend krušnohorské osadě Ell letos až po dvou letech.



patří Torro, i když

A já jsem se pokusil udělat report z dění na místě, kde se kromě klasických her objevily i novinky, věru nevídané. Ještě

se musím zmínit o počasí. Jak všichni víte, Kapr (v tomto případě kamarád kapr)

potřebuje k životu vodu, ale letos zcela výjimečně, na rozdíl od mnoha jiných dalších potlachů, ani nekáplo a na



potlachovišti nebylo blátíčko a nebyly třeba holínky. Myslím, že to stačí a raději se

podívejte na fotky...



Jiřča



**ODCHÁZEJÍ
KAMARÁDI...**

V prvním květnovém týdnu mne zaskočila krátká, smutná zpráva, že do muzikantského nebe odešel **RADOVAN REŽÁK TÍŽEK**, tramp, hudebník a hlavně skladatel. Bylo mu 81 roků. Řadu let, které považoval za hezký sen, strávil v Kanadě, odkud se delším čase vrátil zpět do Brna...

Trampování bylo od mládí samozřejmě součástí jeho života, stejně jako hudba. Již před polovinou sedmdesátých let patřil do kapeky Hurdis, ale hrál i s jinými formacemi jako Poutníci, Voraři apod. Na prvním portovním vystoupení v r. 1976 ho zviditelnila zejména jeho písnička Mark Twain a pak již následovaly další písně a texty i štace s kapelou. Emigroval až v roce 1981, usadil se se ženou ve Vancouveru a zákonitě našel cestu k Lampovi a Fonymu z Příboje. Tehdy napsal asi třicet autorských písniček a dalších patnáct na americké melodie. Mnohé z nich se uchytily i na české trampské scéně a když se dneska zpívají písničky jako Hory Colorada, Do Kordiller, Horký kanadský léto, Rudá réva či Ohio, ani mnozí netuší, kdo je jejich autorem. Tak věnujme Režákovi vzpomínku s Cohenovým Hallelujah, ke kterému napsal krásný a výstižný český text.



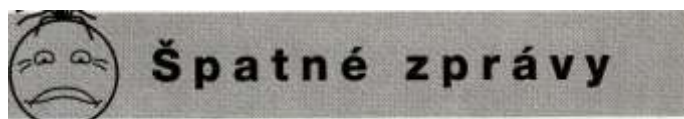
Emigroval až v roce 1981, usadil se se ženou ve Vancouveru a zákonitě našel cestu k Lampovi a Fonymu z Příboje. Tehdy napsal asi třicet autorských písniček a dalších patnáct na americké melodie. Mnohé z nich se uchytily i na české trampské scéně a když se dneska zpívají písničky jako Hory Colorada, Do Kordiller, Horký kanadský léto, Rudá réva či Ohio, ani mnozí netuší, kdo je jejich autorem. Tak věnujme Režákovi vzpomínku s Cohenovým Hallelujah, ke kterému napsal krásný a výstižný český text.

-0-0-0-

Zhruba ve stejnou dobu dal světu sbohem **JOSEF SCHINDL** z australského Melbourne, kterého jsme znali pod trampským jménem Jim. Své trampské kořeny zasadil v Poděbradech a v zemi klokanů pak trapoval s tamější trampskou komunitou, dokud mu to zdraví dovolovalo.

Zkolaboval díky námaze při cestě na krajanskou květnovou zábavu, jak nám sdělila naše australská kamarádka a ačkoliv byl dopravený do nemocnice a jeho srdce ještě pracovalo, mozek už bohužel nikoliv. Při svých řídkých návštěvách vlasti zavítal i k nám do jižních Čech, které do nadchly a na které rád vzpomínal a my budeme vzpomínat na něho...

Hanka



Už dohořely ohně, už ztichly jejich hlasy... Psáno pro všechny, kdo měli tu

čest se s nimi setkat a věřit, že jednou si tam s nimi nahoře zase zazpíváme.

Svůj poslední akord zahrála kytarová legenda, kamarád **JAN ŽANEK NĚMEČEK**... pro ty co ho snad neznali – byl sólistou legendární trampské skupiny Příboj a spolu s ní nositelem Zlaté Porty z roku 1981. Publikum zaujal už na přehlídce trampských sborů v Babicích u Rosic v roce 1976, kde během sóla na kytaru publikum nadšeně aplaudovalo.



Vlastně nejen jemu, ale celému Příboji. Sám však tvrdil, že kdo příliš cvičí, nástroj si ničí. Žanek hrál na stovkách



sešlostí, potlachů a stejníků. Hrát s ním byla čirá radost a navíc byl i vynikající umělecký kovář. Uvažoval i nad projektem starých trampských songů Zaprášené diamanty, ale nakonec na něm z vlastního rozhodnutí nehrál. Cítil, že už asi není v té své správné kytarové kondici a tak poodešel do ústraní. Bohužel, už zanedlouho potom (21.3. 2026) se jeho čas naplnil...

Jen o den později zemřela v kanadském Vancouveru kamarádka Tulačka – také původem z Brna...



Nahoru k velkému ohni se ve svých nedožitých 64 letech vydala 15.3. 2026 i kamarádka **MAJKA NOVOTNÁ** – **ROSNIČKA**, což je taky moc smutné. Jak si sama přála, poslední rozloučení s ní a rozptýl jejího popela proběhl za zvuků kytar a také



Krátce před svým kalendářním svátkem odešel do muzikantského nebe **JIRKA MACH**, skvělý hudebník, multiinstrumentalista a neuvěřitelně skromný chlapík. Snad i proto prošel jeho odchod mediální scénou téměř bez



zpěvák. Jihočeši si připomenou i jeho několikaleté působení v porotě jihočeské krajské Porty a příjemně skvělé vystupování v různých hudebních formacích. Je mi smutno, že už nikdy nevidím jeho upřímnou tvář a neuslyším jeho písně, snad by si zasloužil alespoň nyní i třeba kapitolku do wikipedie...

praskání ohně na jejím milovaném místě v lomu Borovičko na Kanadě 30.5. 2026...



povšimnutí, i když by se zasloužil větší a širší pozornost. Bylo mu pouhých 52 roků...

Jirka Mach patřil k jižním Čechám a k němu zase odjakživa patřila muzika, zejména bluegrass a folk i s různými upřesňujícími slovními doplňky. Znala jsem Jirku už jako mladičkého muzikanta a cenila jsem si na něm především jeho talentu, schopnosti hrát na spoustu nástrojů a v neposlední řadě i jeho nenásilné skromnosti. V posledních letech působil ve skupině Poutníci nejen jako hráč na kytaru, mandolínu a další nástroje, ale svým čistým tenorem i jako

Hanka

POUSTEVNÍK NE OD NIKODÉMA



Poustevník, tonení jen jímavá píseň od Bedřicha Nikodéma, to není ani ten fialový od Otty Pavla, v naše případě se

jednalo o méně známý trampský kempík mezi Netolicemi a Lhenicemi u nás na jihu, kde jsme se sešli řácky



potlachat a užít si tropických veder...



+++++



+++++



+++++



VZPOMÍNKY NEMUSÍ BÝT SMUTNÉ



SONÁTA Z TRAMPSKÝCH KEMPŮ



Téměř před třemi roky jsem byla oslovená brněnským nakladatelstvím Konvoj, zda bych nedala dohromady sborník trampských povídek, který by generačně navazoval na knihu Sonáta pro klavír a borovici, v níž byly zařazeny povídky autorů Sabino a Mikiho Ryvoly, Jožky Negra a mojí maličkosti.

Protože ze sestavy autorů první knížky jsem zůstala už jen já, rozhodla jsem se obrátit do řad trapsavců a potěšilo mne, že se mi jich podařilo zapojit celkem jedenáct (včetně mne) a navíc získat svolení k užití černobílých fotografií Františka Dostála z trampského prostředí. Kupodivu shromáždění povídek, krátkých životopisů a korektury zabraly z celé anabáze nejkratší dobu, ostatní čas spolky různé další postupy, dohady, odklady apod. Zařazené povídky jsou různého žánru, ale nechybí v nich napětí, horor, smích i překvapení. Vznikla tak kniha s názvem Sonáta z trampských kempů, která měla koncem května křest na ohni Trapsavce a zároveň na Festivalu trampských písní v Horním Jelení. Podílí se na ní Jaroslava Kavče Šálková, Karel Kajak Klevar, Iva Tapi Synková, Marta Pelda Pelikánová, Vlastimila Aťka Hlavatá, Jan Jeňýk Valeš, Jan Hafran Frána, Václav Vašík Stričko, Eva Šklíba Obleková, Michael Tony Antony, Hanka Hosnedlová a František Dostál.

Kniha o 180 stránkách na kvalitním papíru, v pevné vazbě s tvrdou obálkou stojí 199 Kč, a pokud budete mít o ni zájem, můžete se obrátit buď na nakladatelství Konvoj Brno či na Hanku Hosnedlovou přes časopis Jižan nebo přímo

Hanka Hosnedlová



KDO CHCE S VLKY BÝTI...



... musí s nimi výti, tudíž k nim jezdit. Nejlépe pak na Houšťata, kde se v souběhu se 42. výročním ohněm oslavovaly i 50. narozeniny Toma a Petry z Černých ofcí...





+++++



+++++



+++++



+++++



+++++



+++++



+++++



TRAMP VŠUDE BRATRA MÁ

Když jsem odjížděla až k Náchodu na Viktorku na besedu, kterou inicioval režisér a předseda Obce spisovatelů Tomáš Agnusek, neměla jsem ani šajn o tom, jak bude akce probíhat. Věděla jsem jen, že dalším účinkující bude Ladislav Kerndl, jehož jméno mi sice nebylo neznámé, ale nikdy předtím jsem se s ním osobně nesetkala. Měla jsem z domova připravený scénář, nač bych se eventuálně měla tohoto hudebníka ze zámořských výletních lodí ptát, ale všechno bylo nakonec jinak...

Lad'a, jak si vyžádal být oslovován, se ukázal být jako velice bezprostřední, vtipný, nečekaně otevřený a i přes svůj hlasový handicap také velmi iniciativní. A když zjistil, že jsem trampka, tak se celý rozzářil a všechno bylo najednou v úplně jiné rovině, protože on se k trampingu hlásí odjakživa a našel tak ve mně nečekaného spojence. A protože i já jsem byla zároveň zpovídána jako on, a to nejen z hlediska spisovatelského a novinářského řemesla, přidával se také svými otázkami.



Co ještě bylo úžasné, bylo publikum – vnímavé, vstřícné a jedinečně emfatické... Jen málokdy jsem zažila takový zájem, tolikrát jsem se nepodepisovala a nefotografovala jako tady.

Ale zpět k Lad'ovi Kerndlovi a jeho tramské zpovědi. Když mu bylo patnáct, založil osadu Tomahavk a stal se jejím šerifem s přezdívkou Henkels – což, jak mi vysvětlil, pochází z rybářské hantýrky. Podporoval nejen tehdejší putovní tramské muzeum, ale i jeho snahy o stálé umístění v Doudlebach, kam věnoval i svou kytaru. Ačkoliv absolvoval strojný průmyslovku, jeho osudem se stala muzika, zejména jazz a swing, čemuž zůstává věrný dosud, i když mu ošklivá nemoc vzala hlas. A stejně tak trampingu, což nás nečekaně a o to příjemněji propojilo na úplně jiné platformě...

HANHOS

HOŘÍ JASNĚ OHNĚ KŘIŠŤÁLOVÝ



+++++



Stále hoří jasně ohně křišťálový a kouřový



možné dalším kamarádům poskytovat „reportáže“ a důkazy toho, že tramping stále žije. Teď si můžete prohlédnout stručný průřez toho co v nedávno minulém čase

signály spolu vaší poštou přinášejí do Jižana zprávy z dění z toho našeho trampského světa... někdy víc, někdy méně, vlastně podle ročních období. Je tak



přistálo na redakčním stole. Takže veliký dík Burbíkovi, Jiřčovi, Hance, Seffovi... a vlastně všem, kteří Jižanu



pomáhají. Těšíme se na další příspěvky. Ahoj.



+++++



+++++







MODRÁ KOTVA NEZKLAMALA

Ke druhé půlce května vždycky patřila bez ohledu na počasí a situaci muzikantská a tramská slezina na Bubnu, pořádaná vytrvalou hostitelskou Modrou kotvou. Tentokrát mi účast na pátečním večeru, který bývá obvykle muzikantsky nejzajímavější, pokazila nutnost mé účasti na besedě ve východních Čechách. Nicméně jsem se odtud poněkud krkolomně dopravila do Plzně, kam také dorazila Evelína a odkud nás nečekaně a nám velice vhod odvezl Tomáš.

Přestože v první polovině dne občas zahrozil déšť, odpoledne se vyčáslilo, vykuklo sluníčko, které nás oblažovalo svou teplou náručí až do soumraku. Pak se ale přihlásila ke slovu nepříjemná zima, kterou neporazil ani horký čaj či něco ostřejšího. Odpolední klábosení u Hančina a Romanova stánku s pitím a skvělými pochutinami neplánovaně osvěžila muzikantská produkce kapely s trumpetou, která dala i známým tramským písničkám najednou naprosto jinou tvář.

Večer se v přízemí u ohýnku za Beřovo chatou střídaly kapely, dvojice, sólisté i operativně zformované sestavy. My ve druhé a třetí řadě nahoře jsme už teplo plamenů neokusili, ale i tak to bylo prima. A muzikantů bylo tentokrát opravdu hodně, takže hudby jsme si i tak báječně užili.

Jednou z nejcennějších valut takových akcí je setkávání lidiček zelené krve, většinou staršího data narození, z celé republiky. A to je valuta, kterou nikde nesměníš.

Nedělní ráno a dopoledne zase zahřály sluneční paprsky a také čaj, káva a skvělý guláš. Loučení bývá vždycky nejsmutnější část dne, ale odcházíme s příslibem, že někdy zase na viděnou – tedy snad...

Hanka



PORTĚ K ŠEDESÁTINÁM

Ačkoliv to zní neskutečně, Porta bude mít letos na svém narozeninovém dortu neskutečných šedesát svíček. Když si uvědomím, že tohle muzikantské – na světě asi ojedinělé a nicméně úžasně vytrvalé muzikantské dění – aktivně sleduji už od druhého ročníku jeho existence, nějak se mi ani nechce věřit...

Kolik muzikantů, kapel a písničkářů prošlo tímhle mlýnem- to se snad už ani nedá spočítat. Ačkoliv jsou možná i tací, kteří se o to pokusili. Pro mnohé, dnes již na poli slávy pevně zakořeněné hudebníky, byla Porta takovým premiérovým vystupováním, ale i odrazovým můstkem do hudebního světa, což ochotně přiznávají.





Hanka Hosnedlová

Já bych se jen na chvíli zastavila u Pavla Žalmana Lohonky, který byl jedním z častých účastníků portovních programů a navíc i dešťovou portovní legendou. K dvacátému výročí Porty Žalman napsal písničku Všechny vandráky můza, která se stala doslova ikonickou a je uložena i ve zlatém fondu rozhlasu. Zeptala jsem se ho, zda se tak pochlapil i tentokrát, ale s trochou smutku a lítosti mi odpověděl, že bohužel – měl totiž letos spoustu starostí se svými narozeninovými koncerty, vydáváním nové desky, že mu prostě a jednoduše – nezbyl potřebný čas. Ale třeba to napraví příští rok, kdy Porta načne novou desítku let svého trvání...



PŘEVOZNÍK OBLAKŮ

Již poosmé putovala letos cena Obce spisovatelů ČR za nejlepší autorský písničkový text na finálovou scénu řevnické Porty. Stalo se už samozřejmostí, že je oceňována nejen hudební stránka písňové tvorby, ale že nositelem nesporných autorských hodnot je i písničkový text. Fakt, že slova písničky jsou v podstatě zhudebněná báseň, se rozhodla viditelně zohlednit také Obec spisovatelů jako literární počin a vstoupila do hry se svou cenou v podobě keramického poháru, tradičně z dílny jihočeského keramiky Jana Štarka.

O kvalitě textů jako obvykle rozhodovalo hodnocení tříčlenné poroty ve složení Olga Nytrová, Ondřej Dník a Hanka Hosnedlová, členů Obce spisovatelů. S nejvyšším počtem bodů se umístil text písničky Převozník oblaků, jehož autorem je Marek Máca Cihlár ze skupiny Cihelna. K jeho jménu patří kromě přívlastku zpěvák a hudebník, také textař, novinář, pohotový moderátor, rallycrossový závodník a komentátor. Potěšitelné je, že pohár tentokrát poputuje do



jižních Čech, ke břehům řeky Lužnice. Ačkoliv se kapela objevuje na hudební scéně už řadu roků, nebylo snadné získat o osobě Marka Cihláře podrobnější informace –



v tomhle totiž internetové zázemí poněkud zklamalo.

Nicméně co víme je, že jeho folk-rocková kapela Cihelna vystupuje na scéně už třináct roků. V její současné sestavě jsou kromě Mácy čtyři mladí hudebníci včetně jeho dcery Magdalény, a to ve věku pětadvaceti let a bicí obsluhuje dokonce jednadvacetiletý hudebník. V jejich produkci se snoubí umění konzervatoristů s lidovým muzikantstvím. Většinou hrají vlastní písně, na nichž se podílí hlavně Máca, a v repertoáru skupiny jich figuruje kolem půl

stovky. A že se publiku líbí, o tom svědčí i jejich nabitý aktuální itinerář vystupování po vlastech českých.

HANKA

PÍSMENKA S VŮNÍ KOUŘE

VÝSLEDKY 52. ROČNÍKU

Zlatý Trapsavec
Ještě to neskončilo – Magdalena Dvořáková – Waki (Rynholec)

Poezie do 23 let
1. místo – Malý Trapsavec – Stanice Ostrava Bartovice – Nela Fabriková (Horní Datyně)
2. místo – Dálka – Vojtěch Ondrušek (Rožnov pod Radhoštěm)
3. místo – Cesta k ráji – Lenka Pěkná (Praha)

Próza do 23 let
3. místo – Léto krásy – Adéla Olbrichtová (Ústí nad Labem)

Poezie nad 23 let
1. místo – Pátý nástupčič – Oto Gürtler (Třebešice)
2. místo – Obleva – Oto Gürtler (Třebešice)
3. místo – Je třetí na rok – Janka Míneková (Vhůtky)
3. místo – Pár koní místo snů – Marta Furdíková – Smida (Turecká)

Próza nad 23 let
1. místo – Odpadlci – Petr Bina – Hůrecký (Pízeň)
2. místo – Burlesni – Linda Kaslová (Holíšov)
2. místo – Leo – Vladimír Bis – Vlado (Bratislava)
3. místo – Hledání ráje – Monika Pokorná – Cinda (Hracholusky)

Poezie Oldpsavci
1. místo – Vysoko v horách – Adalbert Mezei – D'Ády (Pukanec)
2. místo – Proč je zbytečné stříhat andělům křídla – Miroslav Novák – Kazatel (Brno)
3. místo – Ohně svítají za soumraku – Magdalena Dvořáková – Waki (Rynholec)
3. místo – Haluz – Jack – Bohdan Mezei – Haluz (Pukanec)
3. místo – Kingovi – Jaroslav Štejnár – Kutloch (Rokycany)

Próza Oldpsavci
1. místo – Puč – Pavla Šlepičková – Pavlís (Kvášňovice)
1. místo – Selekce – Jan Vaieš – Jelyk (Holíšov)
2. místo – Lukostřelci – Jan Frána – Hafran (Pízeň)
2. místo – Zlaták číslo osm – Jiří Hons – Murdoch (Brandýs nad Labem)
3. místo – 17. listopad – Radek Kotner – Kačer (Sudoměřice)
3. místo – Guláš – Miloš Hlávka (Nový Knín)

Nový Oldpsavec Linda Kaslová

Kenyho VOLEJ Revival (o nejlepší vodáckou povídku ročníku)
Burápení – Linda Kaslová (Holíšov)



Víc než půl století má na svém kontě literární soutěž Trapsavec, určená především trampským básníkům a prozaikům. Je zřejmě nejstarší literární akcí tohoto typu a co k její charakteristice patří především, je absolutní nezávislost. Nikdy nezískala a nepoužila



prostředky z jakýchkoliv grantů, dotací apod. Vše potřebné trampští organizátoři zajišťovali z vlastních zdrojů a na základě aktuálně daných možností. Zpočátku, tedy ještě

v dřevních dobách totalitních byly tyto možnosti hodně chudé a omezené, ale postupem času se do tohoto společenství integrovalo stále víc těch, kteří mohli přispět jak k zajištění soutěže, zhotovení



cen, tak zapojit své vlastní síly.

Takže v letošním 52. ročníku, který diriguje a operovává už sehraná dvojka Hafran a Tom, se

VÝSLEDKY 33. ROČNÍKU SOUTĚŽE TRASA



Putovní hlavní cena Dědek Trasák
Bohdan Mezei – Haluz za fotografií Nas biskaz, leták a polze

Kategorie Květen za řep, v zahrádkách restauračního lesního se pily
1. místo: Pavla Šlepičková – Pavlís / Oana vionna stakatan
2. místo: Filip Mužka – Bida / Na B.U.S. píseň
3. místo: Martin Tumpach – Kregan / Pádenáť sestřivá biana

Kategorie Vesná těma
1. místo: Pavel Rychtářik / Mňovný kamarád...
2. místo: Vít Kymra – Celta / Užtořly beruška, smilky kyber, vlahem buřt, má kráse ošvle z Montyry
3. místo: Radek Kotner – Kačer / Lázan

Kategorie Vesná těma pro pokročilá
1. místo: Jana Štrksová – Jančůva / Přiblí les
2. místo: Jana Štrksová – Jančůva / Veslo světlým strkům
3. místo: Martin Tumpach – Kregan / Pádenáť a letkym uržam

Kategorie Grand Trasák
1. místo: Bohdan Mezei – Haluz / Dveje
2. místo: Pavla Šlepičková – Pavlís / Camp Na stržak
3. místo: Martin Gregor – Jack, T.O. Biskaz / Odcházení na postovní vesle

Kategorie Trampská grafika
1. místo: Martin Gregor – Jack, T.O. Švalba / Těly nes
2. místo: Natálie Copová – Buzinka / Inditi a slika
3. místo: Natálie Čupřivá – Buzinka / Kavčog na kuli

Kategorie Trampská tortinet
1. místo: Peter Knapčević – Buzinka / Voda
2. místo: Radek Kotner – Kačer / Buzič osam
3. místo: Peter Knapčević – Buzinka / Lomac

již jedná o skvěle zajištěnou a trampsy orientovanou soutěž. V řadě úkonů, tedy od



rozesílání náborových dispozic až po registraci soutěžních prací, hodnocení poroty, distribuce pozvánek na oheň s vyhlášením vítězů až po konečnou prezentaci nejlepších povídek a básní dnes hodně pomáhá elektronika. Už si vlastně

ani při takovém množství účastníků nedovedu dost dobře představit zajistit vše s dostupnými omezenými prostředky



prvních ročníků.

Ovšem postupující technika má i své negativní stránky - například zapojení AI. Bohužel, přestože byl v propozicích vysloveně uveden zákaz jejího použití, bylo spolehlivě zjištěno šest případů vytvořených umělou inteligencí a u jednoho pak silná pravděpodobnost tohoto postupu. Možná by takových prací bylo více, ale z časových důvodů byly testovány pouze ty příspěvky, které měly určitou šanci na postup. „Trváme na tom, že Trapsavec je soutěž



lidských autorů, jejich invence, nápadů a literárního řemesla a věříme, že to tak



zůstane...“ řekl za organizační tým Hafran.

Letošní autorskou nadílku tvořilo 279 prací, z nichž 93 bylo z kategorie Oldpsavců, 158 účastníků nad 23 let a pouze 28 prací do 23 let. U všech tří kategorií jednoznačně převažovala poezie nad prózou. Intenzivní



snahou organizátorů je zvýšit zejména počet mladých psavců, kteří by postupem času pak

nahrazovali současnou nejpočetněji zastoupenou věkovou skupinu pravidelných účastníků akce. A těch, kteří osobně zažili první ročníky Trapsavce, už je opravdu maličko. Každoročně se tudíž objevují v řadách jak literárních tvůrců, tak lidiček kolem ohně nové tváře, z nichž je často i dost takových, kteří nemají o trampingu ani potuchy. Ale možná, že



některého z nich právě tato zkušenost osloví natolik, že ho k trampování přitáhne, i když to není zrovna prvotním účelem trapsaveckého dne. Ale příslušnost k tramské smečce by měla

být prioritním ukazatelem účasti. A ocenit bych chtěla i pravidelnou a nadšenou účast našich slovenských kamarádů, kteří velmi často i bodují v dílčích psaveckých kategoriích a těchto vítězství si cení.

Paralelně s Trapsavcem probíhá fotografická a výtvarná soutěž Trasa, a to už třiatřicátým rokem. Instalovaná výstavka zapojených prací byla přehlídkou skvělých nápadů, kvalitních záběrů i fantazie tvůrců



na vysoké úrovni.

Tohle vše se odehrávalo v příjemné náruči údolního kempu T.O. Jižní Karolína, který osada propůjčila potřebám Trapsavce. Našel se zde nejen prostor pro slavnostní oheň i ohniště pro kuchtění, lesík pro stany a přístřešky, ale i trvalé zastřešení pro předávání cen apod. V krátkých prezentacích byly představeny i nově vydané knihy tramských autorů a další bod programu – obvyklé odpolední plošné hodnocení



členů poroty bylo místy i zábavné, hlavně díky některým čteným ukázkám z letošní trapsavecké úrody. Odpoledne pak mimo jiné zpřijemnilly vtipné kuplety temperamentní písničkářky Blondýny a kytary neutichly ani po večerním předání cen a čtení vítězných prací.

Moc ráda se při těchto příležitostech vídám s ustálenou partou těch, kteří se pod vlajkou Trapsavce setkávají už hezkou řádku roků. Sice jsou o nepřehlédnutelných pár

roků mladší, ale pro mne jsou a zůstanou něco jako moje trapsavecká rodina, kterou bych nechtěla nikdy ztratit...

Hanka Hosnedlová

CHVÁLA ŠIKOVNÝCH RUKOU



V prvním červnovém víkendu se v Krasnici u Přelouče opět konala výstava Klubu trampů řezbářů, v pořadí už pětapadesátá. Krásné dřevěné výtvořky zde prezentovali řezbáři všech věkových kategorií, příslušející rovněž k široké trapecké komunitě, a to nejen z celé republiky, ale i ze Slovenska. Jejich šikovné ruce a fantazie dokážou vytvořit nápaditá veledíla i neuvěřitelně jemné plastické krajkování vyřezané do dřeva. Člověk se prostě nepřestává divit a chválit.

V Almanachu Klubu trampů řezbářů, který vyšel v loňském roce a jehož obálku vytvořil dnes již legendární grafik a řezbář Windy Bill, jsem si prohlédla dvě a půl desítky společných fotografií z výstav z posledního čtvrtstoletí. Kromě toho publikace obsahuje portrétové snímky jednotlivých členů klubu,



včetně jejich přezdivek a vyjmenování jejich ocenění. Mezi více než osmdesátkou portrétů najdete i několik žen řezbářek a třeba i takové osobnosti jako například Běďa Šedifka nebo Lad'a Kerndl. Dala jsem si tu práci a pokusila se spočítat v té přehlídce šikovných rukou také ty naše Jihočechy – a bylo jich pět!



Ruda Šafrata České Budějovice, Mirek Seidenglanz Boršov nad Vltavou, Honza Marek z Bechyně, František Kobera Týn nad Vltavou a Jiří B“urger Nové Homole. Když tak o tom přemýšlím, myslím, že je nejvyšší čas zacvičovat do tajů tohoto jedinečného umění novou generaci, aby se taková krása, jakou dovedou udělat lidské ruce a nápaditost, neztratila v někde umělou inteligencí vycizelovaných, chladných a bez lásky zhotovených výtvořech.

Hanka / foto Mirek Seidenglanz



V NETOLICÍCH PODVANÁCTÉ



V první polovině června proběhl v Netolicích na prostranství před hotelem Rychta Memoriál Tonyho Hořínka, trapeckého skladatele, muzikanta a tamějšího rodáka. Jeho osobu připomíná i pamětní deska umístěná na zdi hotelu. Letošní ročník této akce trapecké, folkové

a country muziky byl v pořadí již dvanáctý a na pódiu se vystřídali místní Bratři T“urkové, vltavotýnské Sýkorky a kapela Klídek rovněž z Týna nad Vltavou, Vodáci ze Lhenic a Hlučej pes s domicilem Jihočeský kraj. Dobré je, že z programu festivalové tradice nezmizela ani tramská písnička.

-hh-

MLÁDÍ NA LOUZKU



Kemp T.O. Jižní řeka pod zříceninou Louzku se zase po roce hemžil nejen dospěláky, ale především jejich



ratolestmi. Těm všem byl určen tradiční Dětský den plný písniček, her a soutěží. Několik desítek zúčastněných se skvěle

bavilo, už i proto, že Pajda seslal konečně fajnė počasí. Tož děcka, tak zase za rok..



+++++



+++++



+++++

BESEDA PŘED LETNÍ PAUZOU



Jarní Setkání s tramskou písničkou, konané pravidelně jednou v měsíci v budějovické Besedě, bylo tentokrát



víceméně ve znamení skutečně silné muzikantské sestavy. V dubnu se například sešlo osm kytar a banjo, květen sice znamenal o jednu kytaru méně, ale velké nasazení muzikantů a v červnu pak basáka z obvyklé sestavy nahradila kontrabasistka Hanka, bohužel ale za absentujícího banjistu Bedřu se náhrada nenašla a bylo cítit, že jeho nástroj tady chybí. Nicméně Zlatá řeka a její základní trio – Standa, Pepa a Bedřa s již pravidelnou spoluúčastí Seidyho to se svými nástroji a hlasy dokázala skvěle kormidlovat a i tentokrát hráli na plný výkon.

Horší už to bylo s účastí pravidelných posluchačů – v jejich řadách řádily nemoci a zdravotní omezení, mimořádné rodinné a



cestovní události a možná trochu i jarní únava. Vlastně při věkovém průměru návštěvníků není ani divu. V nadcházející tříměsíční letní pauze bude jistě mnohým tenhle osvěžující hudební dýchánek chybět, a tak věřím, že v září bude zase plno, jak jsme zvyklí a už dnes se na to moc těšíme....

-hh-

Ahoj 9.6. v 6 ráno odešla na svůj nebeský vandr Máša T.O.DALTONI alespoň ji nic nebolí Po 26 letém boji z nemocí svůj boj prohrála 🥹🥲



VZPOMÍNKA NA KAMARÁDY



Letos se mi nepodařilo dojet k pomníčku Lampy a Kuldy na příjezdové cestě k zámečku Ohrada u Hluboké jako obvykle v květnu, ale až v polovině června. Kypodivu tráva a nálety okolo pomníku nebyly tak vysoké, jak jsem si představovala, zřejmě něčí ochotná ruka to tam kapku pokrotila už na začátku jara. Mramorovou desku s písmem a fotkami jsme společně se Zuzanou



umyly a trochu očistily i kovový křížek. I trn se za těch dvaadvacet let oloupal a ve spojích reziví, trocha černé barvy by to určitě spravila.

Bohužel sníh a deště se podepisují i na písmu na desce. Synek sice vyražená písmena před časem natřel bílou barvou, ale bude to asi chtít nějakou odolnější. Pokusíme se to ještě před zimou zařídit – snad se to povede...

Hanka

